

Halhatatlan költők és műfordítók

Conrad Ferdinand Meyer

Lábnyomok

Fiatal voltam. Hazavittelek
az erdőn át a szomszéd házba, mely
vendégül látott. Enyhe köd szitált,
fejedre húztad a csuklyát, s szemed
úgy mosolygott felém bizalmasan.
Az út nedves volt. Talpaid nyomát
jól kirajzolta az erdei föld,
oldalt, ahogy lépegettél. Utad
részleteit magyaráztad. De most,
mondtad, most egy hosszabb következik.
S tréfáltunk, rejtve okosan a gyors
válás arcát, s elbúcsúztunk, a bérc
alatt, ahol az a sok szilfa áll.
Lassan indultam vissza az úton,
édes szépségeden merengve és
riadozásodon, s jókedvűen
remélve, hogy látlak hamarosan.
Boldogan így lebzselve, még az út
szélén, az erdő ázott talaján,
ott láttam talpaid körvonalát:
parányi nyom volt csak és illanó,
de a tiéd: te lépd, útrakész,
lombsötét, karcsú, tiszta, drága lány!
A nyomok most szembejöttek velem,
ahogy az ösvény hazafele vitt:
te magad keltél lelki szemeim
elé belőlük. Láttam termeted
és kebled gyöngéd rajzú vonalát.
Jöttél, s elmentél, szép álomalak.
A nyomok aztán halványodtak és
elmosódtak; erősebben esett.
S egyszerre szomorú lett a szívem:
szinte szemem láttára tűntek el
utolsó közös sétánk jelei.

Szabó Lőrinc fordítása

Drégely László rajza Hermann Hesse „Narziss és Goldmund”
című regényéhez

Gottfried Keller

Téli éj

Szárny se rebbent, megfagyott a csönd,
néma földön villogott a hó,
tiszta volt a csillag sátra fönt
s nem hullámozott, dermedt volt a tó.

Egy fa nőtt a mélyből, ágbogán
megfagyott a víz a tó felett.
Törzsén felkúszott a hableány,
és a zöld moszat közt átlesett.

Fenn a vékony jégen álltam én,
örvénylett a víz vak mélye lenn,
s néztem ott a lányt, lengett felém
szép, fehérleő teste meztelen.

Láttam én, hogy felfelé figyel,
és a jéglapot tapintva sír...
arcát már sosem felejttem el,
bennem él, míg el nem rejt a sír.

Radnóti Miklós fordítása

Hermann Hesse

Tűnő fiatalság

A sápadt nyár a tó felett
lehajtja fáradt homlokát.
Fáradtan, porosan megyek
a hűs sétányon át.

Nyírfák közt félénk szél szalad.
Mögöttem az ég lángban áll,
előttem fojtó alkonyat
s hanyatlás – és halál.

Fáradtan, porosan megyek,
mögöttem áll a tétova
ifjúság, arca csüggeteg,
s nem jön velem többé soha.

Kálnoky László fordítása